

og Mening. Derfor troer jeg ikke, at det er fuldstændigt berettiget, hvad den høitærede Indenrigsminister antydede — han yttrede det ikke saa aldeles bestemt, men han antydede, at Indbringelsen af dette Forslag tildeels skulde være et Misbrug af det private Initiativ. Dette vilde have været Tilfældet, dersom Forslaget var gaaet ud paa en reel Forandring i Landcommunalloven, en Forandring, som vilde indføre en ny og anden Tanke i den end den, der virkelig maa antages at have ligget i Loven fra dens Oprindelse af. Den høitærede Indenrigsminister har fuldstændig Ret i, at Loven gjør Sognecommuners Deling vanskeligt; det er ganske vist, at den siger, at det for det Første kun kan skee i enkelte Tilfælde, og at den for det andet bruger det Udtryk, at „særegne Omstændigheder“ skulle tale for, at en saadan Adskillelse kan finde Sted. Det viser sig imidlertid, efter hvad den høitærede Minister selv har oplyst, at det kun er i enkelte Tilfælde, at en saadan Adskillelse ønskes, naar der nemlig i de 2 Aar kun er kommet Andragender ind fra 25 Communer, og ikke engang alle disse ere komne med Amtsraadets Anbefaling, men endeel af dem — jeg troer ikke den høitærede Indenrigsminister nævnedes hvor mange, — kun ere indkomne med Amtsraadets Henstilling; disse sidste maae betragtes som ikke indkomne, eftersom Amtsraadets Tilladelse udtrykkelig udkræves, for at Ministeren kan give sit Samtykke. Det er altsaa kun i enkelte Tilfælde, at Amtsraadet hidtil har givet sin Tilladelse. Hvorvidt de særegne Omstændigheder have været tilstede, kan der naturligviis ikke udtales nogen almindelig Mening om, men det forekommer mig iøvrigt, at den høitærede Minister forlanger Tilstedeværelsen af særegne Omstændigheder, som ikke blot ikke findes omtalte i Loven, men som endog udtrykkelig stride mod Lovens Udtryk. Den høitærede Minister sagde nemlig, at i enkelte Tilfælde var et saadant Andragende fra Communerne rigtignok underskrevet af Fleertallet, men Mindretallet havde udtalt sig derimod; men Loven siger udtrykkelig, at Fleertallet er tilstrækkeligt. Forlanger den høitærede Minister maa skee Genstemning eller kvalificeret Fleertal? I saa Tilfælde gaaer han udenfor

Lovens Udtryk, idet den aldeles udtrykkelig siger „Fleertallet.“ De særegne Omstændigheder, som maae være tilstede, maae søges andetsteds end i Antallet af de Sognebeboere, der andrage om Adskillelse. Med Hensyn dertil kan der ikke forlanges Andet, end at Fleertallet er der. Dette med Hensyn til den formelle Side af Sagen, om jeg saa maa udtrykke mig. De øvrige Bemærkninger, som fremkom fra den høitærede Minister, gif ud paa et Forsvar for denne Bestemmelses Rigtighed, et Forsvar for, at det burde være vanskeligt for to Sognecommuner at blive adskilte. Hvad den høitærede Minister i saa Henseende anførte, gif for det Første ud paa, at Fattigdistricterne ikke burde være for smaa, at det ikke vilde være heldigt, at det gjordes for let for to Communer at adskille deres Fattigvæsen, idet saa Byrderne vilde blive for store for hver enkelt Commune eller for dem begge tilsammen. Dette troer jeg ingenlunde er Tilfældet; man maa vistnok snarere sige, at Fattigvæsenet viser sig at være gjenemsnitsviis mindre i de mindre Communer. Men selv om man ikke vil indrømme denne Sætning i dens Almindelighed, saa er der paa ingen Maade Grund til at paastaae, at Fattigvæsenet skulde være byrdefuldere i de mindre Communer. Det er ganske rigtigt, at det er det fælles Fattigvæsen, som er Oprindelsen til, at 2 Sogne ere blevne slaaede sammen i een Commune. Dette hidrører fra den Omstændighed, at Sognepræsten tidligere som saadan var Bestyrer af Fattigvæsenet, og som Følge heraf henlagde man i 1841 ogsaa de øvrige communale Anliggender under et fælles Sogneforstanderskab for de Communer, der hørte til samme Pastorat. Det sandt heller ikke Sted med Hensyn til alle; der bestod endnu adskillige Anliggender særskilt, indtil Loven af 6te Juli 1867 sammensmeltede Communerens Anliggender alle tilsammen under Et. Men idet denne Sammensmeltning fandt Sted, blev ogsaa samtidig dermed den Bestemmelse sat ind i Lovens § 1, ved hvilken det blev gjort lettere end hidtil for to Sogne, der hørte til samme Commune, at blive adskilte. Det var netop Lovens Mening hermed, saavidt jeg kan for-